

Då handels-mannen
i stapel-staden
Åbo ehreborne och
högwälachtadt herr
Gust...

Prockman, Carolus Martini

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Då

Handels-Mannen i Stapel-Staden ÅBO
Skræborne och Högwälschtadt

Herz **BILSSNA**
FRANSSON

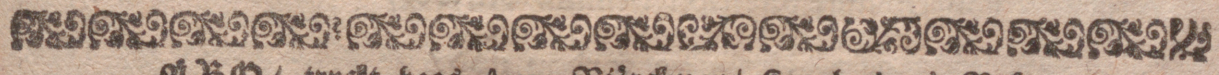
Medh

Den Skræborne och Dygdådle Jungfrun

Mf: MAGDALE-
NA WARGENTIN

Ette ouplösligie Echta Förbund beslöt i Åbo
den 6 Julij ANNO 1712.

Således sin Skyllighet uttrade the Förnämte Contrahenters
Tienstwillige.

ÅBO / tryckt hos AND: Bäckman / Kongl. Acad. Boktr.

Sög- och Wälsförnåme Gäster/
Kongens Mån/ samt HErrans Präster/
I som hedren thetta Lag;
Huida Fruer/ Nympher Fruida/
Swilckas Dygd berömmes wijda/
Lämner mig then Gunst i Dag.

Att Her Brudgums Lycka röija/
Himlens Nåde att ophöija/
Som haar låtit honom få/
Hwad/ tils dagen blije förliden/
Honom uthi wandringz tijden.
Måst förnögder giöra må.

Måsta nöije förorsaka
Kan en from och Dygdig Måka/
Måst ett Samwetz Gästabod:
Thet hwar redlig Christen finner/
Som af HErrans Kiärleek brinner/
Uthaf blotta HErrans Nåd.

Ty from Qwinna uthi Husset/
Lifnas wijd thet dyra Lusst/
Oppå Gylne Stakans Foot;
Fast Juvelen mäçhta stiner/
Och är meer än mycket finer/
Kommer han eij här emot.

Sådan Måka uthi Näfte/
är sin Man ett säkert Käste/
Medh sin Dygd/ sitt Råd/ sin Tröst:
Sorg och motgång/ alt bekymmer/
Hennes Kiärleek icke stymmer/
Hon städz gläder Makans Bröst.

Och ånstönt hon hemma blifwer/
Når han sig på reesan gifwer/
är doch hennes förbön god/
Som alt wål för honom lagar/
Bringar Lycko/ fall förjagar/
Följer medh på Land och Flod.

Hwad af Himlens Nåde gifwes/
Under hennes stödzjel trifwes/
Ja! och sielfwa lifwetz Frucht/
Som medh Mjölcken Dygd indrager/
Uthi HErrans Nåd tiltager/
Grönstas uthi Christlig Tucht.

Men den största skalle-pänna
Kan så snält änn aldrig ränna/
Att man kund' beskrifwit få
All den Sällheet/ Lycko/ trefnad
Och then Lufwa ängla lefnad/
Som här sedan följer på.

Hwad wil så wår Brudgum tycka
Om sin ganska stora Lycka/
Uphögt ware Himlens Råd!
Som thet kommit alt tilwåga/
Att han nu medh frögd kan åga/
Then sin tijd fölgt HErrans Råd.

Nu jagh önskar af alt hierta/
Ufwändt store Gudh/ all smårta/
Signa the förente två:
Att them/ såsom HErrans Ceder,
Tin plantering alt til heder/
Går/ som Frommom Plågat Gå!

Såd; ensam lefwa taar ej lag/
En ensligheten dagh från dagh
Ens Sörg och Qual förörker:
Den olust/ möda och beswär/
Han haer/ som altijd ensam är/
Weet bäst then thet försöker.

Men twert/ den stora lustigheet/
Den Lust och all förnydylighet/
Den Ehta Wänner åga/
Som råhlig sigh sin plicht påmint/
Och haer sitt Stånd i Gudh beghnt/
Är störr än jagh kan säga.

Wäl gör förty hwar Unger Swån/
Som söker sig en trogen Wån/
Och wil medh henne blifwa
I med och moot/ och all förtret/
Som händer en i enslighet/
Således från sigh drifwa.

Doch faar här mången mycket will/
I thet han ej seer noga till
Hur han skal gå til wårcka/
En skönhet älskar meer än Dugd/
Anskönt sigh sielf til spe och blygd/
I thet han får offta märcka.

En ann/ som icke bättre lärt/
För Gullet håller Trället kårt/
Then tredie högre klifwa
Will/ än hans swaga wingar bår/
En billigt/ rätt och skäligt är/
Och will ej nedrig blifwa.

Hwad these winna/ är ej stort/
Ty ofta seer/ när wist är giort/
Then förra Gull ej åger:
Then andra åfwen faller neer/
Försoel thet Kiäre ej/ jagh beer/
Alt thetta intet däger.

Men ho som Dugd och Åhrbarhet
Högt skatta/ och rätt wårda weet/
Och wil i Gudh beghna
Sitt Ehta Stånd/ han lycklig blir
I tiden/ och medh fågnad sijn/
Hur alt wil honom gynna.

Her Brudgum/ at I frijat rätt
Och icke effter Werldens sätt/
Som Skalet plågar prisa
För Kiärnan/ hwar man nogsamit ser/
Af all den Råd/ som Himlen Ehr
Haer ymnigt welat wissa.

I thet/ han gifwit Ehr en Wån
En Wån/ som älskar Ehr igen/
Och kan Ehr Sorg fördrifwa:
En Wån hwars store Dugdprof
I dag migh icke görs behof
Opräckna och beskrifwa.

Nu som i bågge början giordt
I Gudh/ så lär och blifwa sport
Hur bågges Eder lefnad
Alt framgent lufwas mehr och mehr/
Hur Lyckan städse gladlynt leer/
Alt öfwer Eder trefnad.

CAROLUS PROCKMAN.

Mär skyldighet moot Ehr/ I sate två/ wil drifwa
På thenne dagen of/ at hösligt tråda fram
Medh någon önskan/ den doch ej skal wara lam
För det/ at någre ra ar tillsammans twenne skrifwa.

Så går thet/ när som en ej alt förmår allena/
Tå tarfwas andras hielp; doch är ej undran wårt/
Att ena Brödren haar then andras hielp begårt/
Ty Bröders plicht är ju hwarannan til at tiena.

Men at ej Bröllops roo må någon stå tillbaka/
Ty wil man wara kort/ at någon ej förtreet
Må ha'a af långsamt tabl och stoor widlyftigheet/
Slikt/ hwad wij änn ej lart/ wij giärna och försaka.

Wij lefwe i thet hopp! the Högförnäme Gåster/
HÄr Brudgum och wår Brud/ the taga wiljan an
För wårket: then gör wål/ som wil/ fast han ej kan/
Wij ha'a och icke änn så myket låäst/ som Präster.

Wår önskan är och blijr: at Himlen these bägge/
Som nu sin önskan nådt/ för allskions sorg och puz
Bewarar/ gifwer them all Glädie Frögd och Lust/
Och at the innom åhr/ må boo tillsammans tregge!

Sidst/ när the många daar medh nöije hafwa råknat
I thetta lifwet/ och the endelig måste uth/
Tå thenne lefnadz tijd haar fått ett Saligt Slutt/
Så låt/ o Himmel/ them i Lifzens Boek stå teknat!

Således Önska

GUST: ADOLPH: }
Och } WITTFoot,
HANS HENRIC: }
GUSTAFS Ödner.

